

Rutinoffin kuski körötteli Nissan Cherryllä.

Olin päässyt jo hyvään vauhtiin näiden korvikeautojen arvostelussa, kun minulta loppuivat arvosteltavat autot. Eräänä iltana olin viettämässä aikaani paikallisella huoltoasemalla, kun pihalle tuli Nissan Cherry. Kuljettajan sammutettua autonsa, ryntäsin paikalle ja esittelin itseni. Tiukan kädenväännön seurauksena ja lupauksesta tarjota hänelle kupillinen kahvia, sain luvan koeajaa tämän helmen. Cherry oli 83-mallinen GL, varustettuna isolohkolla, eli 1.5 litran koneella. Omistaja nimitti sitä osuvasti isolohkokirsikaksi.

Koska oli jo ilta, niin ehdotin ensin koeajamista ja vasta sen jälkeen kahvien juontia. Homma sopi isolohkokirsikan omistajalle ja istahdin täynnä ennakkoluuloja tähän nostalgiseen itämaan ihmeeseen. Nykyisin nämä kirsikat ovat jo niin harvinaisia, että ne alkavat uhkaamaan jo Rutinoffin rekisteröintitilastoja siellä häntäpäässä. Omistajan mukaan nämä tuppaavat keväisin puhkeamaan kukkaan ja kesän kukittuaan häviävät pölynä avaruuteen. Tiesin kyllä kirsikoiden kukkivan, en vaan viitsinyt paljastaa tyhmyyttäni kyselemällä, että mihin kohtaan se tekee ne kukat?

Päätimme lähteä ajamaa välittömästi ja hoitaa auton kuvaamisen jossain hieman rauhallisemmassa paikassa. Pelkäsimme nimittäin, että tällaisen harvinaisuuden kuvaaminen kovin vilkasliikenteisellä paikalla aiheuttaa liikeneruuhkan. Käänsin varovasti virta-avaimesta ja isolohko jyrähti käyntiin todella vaivattomasti. Taisi olla starttimoottorikin mitoitettu isolle koneelle sopivaksi.

Jo pelkkä huoltoaseman pihan poikki ajaminen vahvisti Cherryn urheilullisen luonteen. Koneessa oli tehoja reilusti, se oli kaksiovinen kuten kaikki aidot urheiluautot ja ohjaus oli tehostamaton. Erehdyin tosin kysymään tehostajasta jolloin omistaja oli tukehtua eilen syömäänsä pullaan. Kehtasi vielä kysyä, että olinko kysynyt sitä ihan vakavissani? – Totta kai olin kysynyt sitä vakavissani, eihän autoarvosteluja tehdessä sovi pilailla. Paitsi tietenkin Sumuvalo-lehti, sehän oli irvailut Rutinoffista oikein kunnolla.

Lähdimme ensimmäisistä valoista todella rivakasti, tallasin nimittäin kaasua oikein tunteella. Tosin edessä olevien töyssyjen takia kiihdytys loppui kolmenkymppin tuntumassa. Jouduin harmikseni hidastamaan hyvin alkanutta matkaa useamman kerran, ennen kuin pääsimme töyssyttömälle baanalle.

Latasin ensimmäisellä suoralla lasiin reilut neljäkymmentä kilometriä tunnissa ja vauhdin huuma oli ilmeinen. Jotenkin vaan kierroslukumittari ja nopeusmittari eivät nousseet tasatahtia. Kuten kuva osoittaa, niin pääsin taitavalla vaihteiden käytöllä aika lähelle optimaalista tilannetta. Cherryn mittaristo oli todella selkeä luettavuudeltaan. Siitä pystyi heti katsomaan, että 180 kilometrin nopeudessa koneessa on 8000 kierrosta, mielestäni se oli näppärä oivallus riisi-insinööreiltä. Kirsikka oli varustettu lisävarusteena saatavalla ralliratilla, joka istui käteen todella mainiosti. En laita siitä kuvaa, koska muuten se ostettaisiin väkisin tästä

nostalgisesta korvikeautosta. Omistaja ei kuulemma halunnut ajatellakaan ajamista ilman rallirattia. Muutaman kilometrin ajamisen jälkeen olin hänen kanssaan samaa mieltä.

Matkalla huomasin yhden mielenkiintoisen seikan tässä korvikeautossa. Se oli oikeastaan todella yllättävää, siinä oli nimittäin käännetty vaihdekaavio.

Minulla tuotti tosin aika paljon vaikeuksia tuon mutkikkaan kaavion noudattamisessa ajon aikana. Omistaja lohdutteli minua, että kyllä sen parissa vuodessa oppii ja ajaminen on sen jälkeen pelkkää nautintoa joka suhteessa. Uskoin häntä, sillä melkein nautin jo nyt tällä ajamisesta.

Minulla oli mielessä kysyä, että miksi tähän ei ollut tilattu uutena sellaisia formulatyylisiä nappivaihteita, mutta jätin sen kohteliaisuuttani kysymättä. Omistaja olisi saattanut pahastua moisesta utelusta, auton ostohan on aika henkilökohtainen tapahtuma.

Monien mutkien ja kiihdyttelyjen jälkeen saavuimme eräälle kääntöpaikalle. Totesimme sen olevan tarpeeksi syrjäinen tällaisen harvinaisuuden kuvaamiselle joten aloimme hommiin. Olin jo autoon istuessani ihastunut sen miellyttävänväriseen sisustaan, siitä heti plussaa pari ämpärillistä. Myös autoa kiertävälle punertavalle raidalle annoin plussaa, vaikka auton hopeinen pääväri saikin miinusta. Olisi ollut tehtaallekin paljon helpompaa maalata koko auto samalla värillä, nyt se oli pilatta totaalaisesti ulkopuolelta, yäk!

Kuvasin kuitenkin auton ensin ulkopuolelta. Auton keula oli varustettu rallivehkeiden tapaan lisävaloilla. Tosin ne peittivät ikävästi sen nimen. Nyt joku asiasta tietämätön saattaa luulla tätä Niss Cherryksi.

Keulan kuvaamisen jälkeen omistaja avasi takaluukun ja olin taas aivan ihastuksissani, siellä oli tätä auton punaista verhoilumateriaalia oikein irrallaan. Yritin ruinata sitä itselleni, mutta pitkällisen inttämisen jälkeen minun oli luovutettava. Olisin kuulemma muuten saanut kävellä takaisin huoltoasemalle. Se verhoilumatto olisi sopinut Rutinoffiin todella hyvin.

Ulkokuvaamisen ja verhoilumateriaalista tappelun jälkeen istahdin jälleen sisälle Cherryyn. Silmissäni näkyi pelkästään punaista ja se oli todella hyvä juttu. Yritin oikein keksiä jotain negatiivista sanottavaa tästä autosta. Viimein huomasin, ettei sen kumimatoissa lue auton merkkiä, annoin siitä miinusta. Lisäksi ne olivat sisustaan sopimattoman väriset eli mustat. Mielestäni ne olisi pitänyt viskata pihalle ja lepuuttaa jalkoja alkuperäisellä punaisella lattiamatolla.

Vaikka Cherry oli kohtuullisen selvä kaikkien nippeleiden suhteen, niin minä törmäsin heti yhteen ongelmaan. Ongelman nimi oli ”open”. Tuo teksti luki kahteenkin kertaan auton lämmityslaitteen säätimien yläpuolella.

Ensimmäisenä minulla tuli mieleen konepellin avaaminen. Sitten aloin ajatella asiaa tarkemmin, että miksi siihen tarvittaisiin kahta avausvipua? Toinen ei voinut olla takaluukun, koska sen olin paikallistanut jo kuljettajan penkin viereen. Lopulta minun oli pakko kysäistä asiasta ja selvisihän se mysteeri. Kyseessä oli lämmityslaitteen suuttimet. Minua jäi vaan vaivaamaan, että miksi japanilaisessa autossa on englanninkielistä tekstiä? Olikohan sitä suunnittelemassa ollut sittenkin muutama teenjuoja?

Open-tekstien jälkeen silmäni tökkäsi vivustossa oleva puinen säädin. Omistajan mukaan tässä oli huomioitu ekologiset näkökohdat.

Käyttämällä puuta korjaukseen, tuetaan sillä suomalaista metsänkasvatusta ja meidän omia luonnonvaroja esimerkillisesti. Olin aivan otettu tästä oivalluksesta. Pientä miinusta annoin kuitenkin siitä, ettei tuota puista säädintä oltu maalattu Cherryn sisustaan sointuvaksi. Pieni tippa maalia, niin se olisi

ollut kympin arvoinen suoritus. Cherry oli muutenkin varusteltu todella hyvin. Siihen oli laitettu jopa ääntä toistava autoradiolaite. Äänenlaadultaan se hakkasi Rutinoffin vastaavan aivan 6-0, joten annoin siitä katkeruuttani miinusta. Mielestäni tuollaisilla hihi-laitteilla elvistely oli todella rumaa toisia autoilijoita kohtaan. Siis varsinkin sellaista kohtaan jolla on omassa autossaan heikommät laitteet.

Cherryn loistava äänentoisto ylettyi myös sen kaiuttimiin saakka. Omistaja piti minulle pitkän luennon siitä, että miten koko äänentoistoketjun on oltava täydellinen. Koekuuntelimme laitteistoa suurella äänenvoimakkuudella ja olin todella ihmeissäni sen täyteläisestä toistosta matalia ääniä myöten. Kehuin ääneen toiston kokonaisuutta, jolloin omistaja paljasti minulle suuren salaisuuden. Kaiutinkalvot olivat vahvistettu erikoisteipillä, jota saa kuulemma vain Amerikasta. Kummastelin tätä Amerikan suosimista ja sain vastaukseksi, että hän on kansainvälinen kaveri.

Toivuttuani äänentoiston aiheuttamasta lievistä shokkitilasta, olin pudota perseelleni, ellen olisi jo istunut valmiiksi. Omistaja tempaisi todellisen ässän hihasta ilmoittamalla, että kirsikassa on kauko-ohjattavat takasivulasit. Niiden säätö oli kätevästi käsijarrukahvan takapuolella. Siitä niitä oli helppo säätää kuskin paikalta tai vaikka takapenkillä istuvien toimesta. Mielestäni tuo oli aivan loistava oivallus japanilaisilta. En vaan uskalla sitä esimerkiksi Närälle sanoa koskaan ääneen, muuten saan taas kuulla japanilaisen autoilun ylivoimasta muutaman tunnin luennon. Tosin Närä varmaan lukee tämän arvostelun netistä ja tulee ilkkumaan jossain vaiheessa minulle.

Cherryssä oli ajateltu takapenkkiäisiä myös muuten. Siellä oli sivuilla sellaiset sopivat kolot vaikka pieniä juomapulloja varten. Varsinaisia juomapullojen telineitä en löytänyt mistään. Ehkä tällaisen harvinaisuuden omistajat eivät ryypiskele autossa, sehän voisi vaikka sottaantua ja sitä kautta arvo alentua.

Pitkällisen sisätilojen tarkastelun ja kuvaamisen jälkeen olimme valmiita lähtemään takaisin huoltoasemalle. Hyppäsin taas rattiin, sillä halusin ottaa kaiken irti tällä koeajoreissulla. Pidín tasaista neljänkympin nopeutta myös paluumatkalla. Tosin täytyy myöntää, että pari kertaa lipsahti vähän sen yli. Paluumatkalla totesin saman minkä tullessakin, että lämpöä tuntui piisaavan todella reilusti. Olisikohan tässä ainesta talviautovertailun voittajaksi? Kyllä nolottaisi uusien Volvojen ja Saabien ostajia jos tällainen nostalginen isolohkokirsikka nappaisi voiton niiden nenän edestä. Ihmettelin paluumatkalla takapäästä kuuluvaa kolinaa. Omistajan mukaan hän on varautunut auttamaan muita autoilijoita. Kuin tilattuna, omistajan kännykkä soi ja siellä oli joku pulassa oleva autoilija pyytämässä neuvoja.

Huoltoaseman pihalla ihastelin vielä kerran Cherryn mainiota suorituskykyä ja sen tekniikan täydellistä toimimista. Omistaja tempaisi vielä yhden ässän hihasta ja kertoi Cherryn olevan melkein katsastettu. Katsastusmies oli kuulemma oikein kehunut sen jarruja. Uusintanäyttö oli tullut kuulemma jostain aivan mitättömästä väärinkäsityksestä, muka jotkut nivelet paskana. Olin omistajan kanssa samaa mieltä, että mitä nipottaa parista nivelestä, kun kokonaisuus on kuitenkin melkein täydellinen.

Yhteenvetona voisin todeta, että tässä on potentiaalinen kohde vakavasti autoiluharrastukseen suhtautuvalle henkilölle. Suorituskyvyn ja varusteiden ohelle kirsikka tarjoaa paljon sellaista nostalgiaa mitä ei uusissa autoissa ole.

Jos joku maksaisi minulle hieman, niin voisin vaikka ottaa tällaisen kirsikan kotipihalleni Rutinoffin viereen seisomaan. Saattaisin ajella sillä joskus pimeään aikaan lähitienoon pikkuteitä ilman valoja ja muistella menneitä. Joskus nuorempana olin nimittäin ollut tällaisen uudenkarhean Cherryn kyydissä. En kuitenkaan vaihtaisi Rutinoffiani vielä tällä seisomalla kirsikkaan, vaikka siinä onkin isompi kone.

Rutinoffin kuski

www.rutinoff.net

PS. Kiitokset Kaidelle auton lainasta koeajoa varten. Auton omistaja ei liity tekstiin mitenkään, vaan koeajotarina on keksitty omasta päästä.

Rutinoff ja korvikeautot [Facebookissa](#).